

Arrest

nr. 136 395 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 7 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 november 2011.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 15 december 2011 met referentienummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 10 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 7 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 november 2011.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partijen hebben geen belang bij huidig beroep: De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partijen geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Voorts wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg hebben de verzoekende partijen geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67). Voor het overige voeren de verzoekende partijen geen andere middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 juli 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP'en citeren rechtsoverweging B.66.3 van het arrest nr. 121/2013 van GwH van 26 september 2013. VzP'en stellen dat zij op 12 mei 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie hebben ingediend en dat zij op 5 juli 2011 de documenten aan de gemeente hebben overgemaakt. De wet dateert van 8 juli 2011 en is in werking getreden op 22 september 2011. Volgens VzP'en had VwP vanaf 5 juli 2011 de mogelijkheid om een beslissing te nemen. Dat de bestreden*

beslissing pas na de inwerkingtreding van de nieuwe wet is genomen, is derhalve te wijten aan het gedrag van VwP en niet aan de nieuwe wet. VzP'en stellen dat op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan aan het vertrouwensbeginsel; het kan immers niet dat VwP wacht op de inwerkingtreding van een voor VzP'en ongunstige wet om een beslissing te nemen. VzP'en verwijzen verder naar artikel 20 VWEU en naar het arrest Dereci van HvJ. In het verzoek tot horen werden meer recente arresten vermeld. VzP stelt tevens dat zij eind maart 2014 aan de gemeente een aanvraag heeft overhandigd op basis van artikel 20 van het VWEU, maar dat zij hierop nog geen antwoord heeft gekregen. Volgens VzP'en is de huidige toestand vergelijkbaar met de gevolgen van het arrest Chen van oktober 2004, waarbij na het opstarten van een inbreukprocedure door de Europese Commissie tegen België de zogenaamde Chen-toestanden niet onder de discretionaire bevoegdheid van artikel 9bis Vw. werden gebracht, maar in artikel 40bis Vw. werden ingelast. VzP'en stellen dat het recht, waarop zij zich beroepen, wordt geput uit het VWEU zelf, niet eens uit de richtlijn. VzP'en wijzen erop dat artikel 40ter Vw. na het arrest Zambrano van HvJ werd gewijzigd en dat nu hetzelfde zou moeten gebeuren: de aanvraag zal op basis van artikel 40ter Vw. moeten worden behandeld. VzP'en stellen dat zij aldus belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing, aangezien er een kans bestaat op een positieve beslissing. VzP'en plaatsen ten slotte enkele opmerkingen bij het in het verzoekschrift ontwikkelde derde middel. Volgens VzP'en voorzien artikel 40ter Vw. en het Vb. een dubbel onderzoek: in de eerste plaats dient de gemeente na te gaan of men familielid is van een Belg en wordt al naargelang het geval een bijlage 15quinqüies of een bijlage 19ter afgegeven. Indien DVZ later nog oordeelt dat men geen familielid is, eigent DVZ zich de bevoegdheid van de gemeente toe, die reeds door de afgifte van een bijlage 19ter werd uitgeput. VwP sluit zich aan bij de beschikking."

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 12 mei 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, hebben ingediend.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, *BS* 12 september 2011 (ed. 3) (hierna: de wet van 8 juli 2011), luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

De wet van 8 juli 2011 bevat geen enkele overgangsbepaling. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708), voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C.10.0015.N; Cass. 28 februari 2003, AR C.00.0603.N; Cass. 6 december 2002, AR C.00.0176.N; Cass. 14 februari 2002, AR C.00.0350.N; Cass. 12 januari 1998, AR S.97.0052.F).

Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partijen een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hebben ingediend geen onherroepelijk vastgesteld verblijfsrecht doet ontstaan, zal de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet moeten toepassen. Overeenkomstig voornoemde bepalingen kan aan de (schoon)ouders van een meerderjarige Belg evenwel niet langer een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging worden verleend. De verzoekende partijen hebben aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partijen kritiek leveren op de wet van 8 juli 2011 en op de door de wetgever gemaakte beleidskeuzen, merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissingen geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedraglijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Aangezien overeenkomstig de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet aan de (schoon)ouders van een meerderjarige Belg niet langer een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging kan worden verleend en het vertrouwensbeginsel niet *contra legem* mag worden toegepast, kunnen de verzoekende partijen de schending van voormeld beginsel niet met goed gevolg opwerpen.

De Raad wijst er tevens op dat het niet is omdat de oude regeling gunstiger was voor de verzoekende partijen dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, *Pb.L.* 26 oktober 2012, afl. 326, 47 (hierna: het VWEU), merkt de Raad op dat de verzoekende partijen, die verklaren van Guineese nationaliteit te zijn, geen burgers van de Unie zijn en aldus niet dienstig kunnen verwijzen naar voornoemde verdragsbepaling.

De verzoekende partijen maken verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hun dochter, mevrouw B. T, van Belgische nationaliteit, het effectieve genot wordt ontzegd van de aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten. In tegenstelling tot de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest *Ruiz Zambrano*, tonen de verzoekende partijen *in casu* niet aan dat de bestreden beslissingen ertoe zullen leiden dat hun dochter zal worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten en hierdoor in de feitelijke onmogelijkheid zal verkeren de bij haar status van burger van de Unie horende rechten uit te oefenen. De Raad wijst in dit verband op het arrest *Dereci* van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 november 2011 waarin werd geoordeeld dat “[h]et enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische

redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend.” (HvJ C-256/11, Murat Dereci e.a. t. Bundesministerium für Inneres, 2011).

De schending van artikel 20 van het VWEU kan niet worden aangenomen.

2.3.4 In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd is om de bestreden beslissingen te nemen, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwing juridische grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partijen op 12 mei 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hebben ingediend bij het gemeentebestuur van Liedekerke, dat de verzoekende partijen op 5 juli 2011 documenten hebben overgelegd en dat het gemeentebestuur op diezelfde datum de aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde. Aangezien het gemeentebestuur van Liedekerke de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *in casu* in overweging heeft genomen en het gemeentebestuur de aanvraag verder niet heeft geweigerd omwille van het ontbreken van de vereiste bewijsdocumenten, kwam het de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit toe een beslissing te nemen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen voorhouden, werd de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie daarbij niet geweigerd om reden dat de familieband niet werd bewezen, maar omdat overeenkomstig de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet aan de (schoon)ouders van een meerderjarige Belg niet langer een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging kan worden verleend. De schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET